Psychiatrische thuiszorg in onze regio: een haalbare kaart?

Haio: VAN DONINCK Carolien , KUL
Promotor: SCHOENMAKERS Birgitte , KUL
Praktijkopleider: GEENS Christiaan

Context: De zorg voor psychiatrische patiënten is een grote uitdaging voor de huisarts. De laatste jaren is er een wereldwijde evolutie van een residenti?le zorg naar een gemeenschapsgerichte geestelijke gezondheidszorg merkbaar. Na de vaststelling dat deze thuiszorg niet steeds vlekkeloos verloopt, wordt in deze studie bekeken welke aanpassingen zich opdringen om de psychiatrische patiënten op een effectieve manier thuis te behandelen.

Onderzoeksvraag: Dit onderzoek heeft als bedoeling een antwoord te krijgen op de vraag welke aanpassingen nodig zijn in de psychiatrische thuiszorg in de betrokken regio opdat de psychiatrische patiënten op een effectieve manier thuis worden behandeld. Hierbij wordt gestreefd naar een thuiszorg waarbij er een goede communicatie bestaat tussen de verschillende actoren en naar een behandeling waarbij de klinische en sociale outcome van de patiënten verbetert.

Methode: Het betreft hier een kwalitatieve studie waarbij de mening van patiënten en hulpverleners werd nagegaan. Patiënten lijdend aan een chronische psychiatrische aandoening die thuis worden verzorgd, werden op een semigestructureerde manier ge?nterviewd. De hulpverleners (huisartsen, psychologen, psychiatrisch thuiszorgteam) werden samengebracht in een focusgroep. Alle interviews en de focusgroep werden onderworpen aan een kwalitatief onderzoek volgens de Grounded Theory.

Resultaten: Zowel voor patiënten als voor hulpverleners is een crisissituatie een knelpunt, patiënten vinden hierbij dat de huisarts geen centrale rol heeft. De helft van de patiënten vindt zelfs dat de huisarts geen spilfiguur is in de gehele zorg, dit in tegenstelling tot de mening van de hulpverleners. De patiënten vinden dat de thuisbegeleiding hun leven vergemakkelijkt en er vooral een adviserende en structurerende begeleiding nodig is, de uiteindelijke verandering moet uit henzelf komen. Hulpverleners ervaren een gebrek aan overleg en communicatie en een gebrek aan middelen, een deel van de patiënten vindt overleg niet nodig om uiteenlopende redenen.

Conclusie: Uit dit onderzoek blijkt dat er verbetering nodig is in overleg en de aanpak van crisissituaties, waarbij een gebrek aan middelen een belangrijk obstakel vormt. Andere opvallende resultaten zijn het gebrek aan evidentie op klinische en sociale outcome van gemeenschapsgerichte geestelijke gezondheidszorg ten opzichte van residenti?le zorg en de betwiste centrale rol van de huisarts.